

vodu vyžadovaným; nevylučujef pohnutka tato vědomí a úmysl pachatelky poškoditi právo městské správy na stejnoměrné rozvržení potravin na úkor ostatního obyvatelstva. Jest tudíž rozsudek osvobozující zmatečným dle č. 9 a) § 291 tr. ř. a bylo jej proto zrušiti. Ježto však zrušovací soud zvláště po stránce subjektivní neshledává v rozsudku potřebná zjištění skutková, aby mohl vzhledem k ustanovení § 288 č. 3 tr. ř. u věci samé rozhodnouti, bylo věc vrátiti soudu nalézacímu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 62.

Předražování. Předmět potřeby jest jím i tehda, když za časů pravidelných byl předmětem potřeby přepychové a příležitostné.

(Rozh. ze dne 20. června 1919, Kr I 189/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chebu, jímž Josef L. a spol. sprostěni dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin naznačený v § 20 č. 2 b), cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., a, zrušiv v odpor vzatý rozsudek, vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudek vychází z předpokladu, že o b u v. o kterou jde, nelze uznati za předmět potřeby ve smyslu cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., čímž by arci padala základní podmínka viny všech obžalovaných ve všech směrech. Předpoklad ten opírá soudní sbor hlavně o posudek znalecký, dle něhož obuv zmíněná je většinou zboží přepychové, a jen z nepatrné části hodila by se k obecné potřebě pro lepší obecnostvo ve městě jako jsou Mariánské lázně, kdežto zboží obyčejného mezi obuví tou vůbec není. Argumentace tato, již nad to stížnost zmateční vytýká nedostatek odůvodnění, pokud opouští v jednotlivostech půdu znaleckého posudku, ve stížnosti ostatně rovněž za nedostatečný a vadný označovaného, nestačila by k vyloučení shora vytčené povahy zmíněné obuvi jakožto předmětu životní potřeby. Pojem a obor předmětů potřeby nabyt ve válce a pustošivým účinkem jejím na dřívější možnosti, zaopatřiti se nejen potravou, nýbrž i oděvem, obuví a ostatními nezbytnostmi života, takového rozsahu, že je předem vyloučeno, obmezovati jej na předměty, způsobilé posloužití potřebě všech a hodící se pro kohokoliv; naopak zahrnuty jsou v něj dnes i předměty, které pro svou vzácnost, malou trvanlivost, křehkost, drahotu, a podobné znaky jakožto zboží přepychové vyhledávány byly za poměrů předválečných jen příslušníky úzkých vrstev společenských, podobně jako z druhé strany tak mnohé, k čemu dříve skoro nikdo nebyl nucen sahati, stalo se hledaným a ceněným předmětem potřeby obecné. Proto i obuv svým již určením, byť i v kusech připouštějících užívání jen sezonní a promenádní, všechna spadá pod pojem předmětů potřeby ve smyslu cís. nař., pokud jen vůbec jako taková je použitelná. Neboť i obuv jen za určitých příznivých podmínek použitelná je alespoň

v té době způsobilá nahraditi obuv pevnější a přispěti tak k oslabení všeobecné potřeby obuvi druhů zpravidla vyhledávaných. Jen tehda by proto při obuvi, o kterou tuto jde, byla vyloučena častěji zmíněná zásadní podmínka použitelnosti cís. nař. na jednání obžalovaných, kdyby bylo jisto, že střeviců a bot Josefem L. prodaných z nějakých důvodů jako obuvi vůbec se nedalo použiti. Toho soud nalézací nevyslovil, ač mu státní zástupce poskytl k případnému zjištění ve směru tom podnět svým návrhem, aby rozsudek znalecký byl doplněn v tom směru, je-li pravdou tvrzení obžalovaných, že obuv byla vzhledem ku své fazoně a tvrzené vadnosti i při tehdejší ohromné nouzi o obuv neprodejná. Poněvadž vyhovění návrhu tomu bylo by mohlo přispěti k rozřešení řečené základní otázky, (§ 3 tr. ř.), bylo se zamítnutím jeho dotčeno zásad, jichž šetřiti káže podstata řízení zabezpečujícího trestní stíhání i obranu. Je tedy rozsudek stížen vadou uplatňovanou se stanoviska č. 4 § 281 tr. ř.

Čís. 63.

Účinná lítost (§ 187 tr. z.). Nemožnost úplné náhrady, způsobená náhodou nebo cizí vinou, jde na vrub pachatele. Při několika časově a místně souvisejících krádežích, jež z téhož podnětu a úmyslu spáchány na různých poškozených, nutno plně nahraditi škodu ze všech krádeží.

(Rozh. ze dne 26. června 1919, Kr I 165/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Anny Z. do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře, jímž obžalovaná uznána byla vinou zločinem krádeže dle §§ 171 a 174 I c) tr. z.

Důvody:

Rozsudek uznává obžalovanou Annu Z. vinnou krádeží jednoho balíku kůže z držení Františka M. a krabice s 9 bílými kravatami, jedné šněrovačky a dvou troubelů z držení Aloise K. i odmítá obranu obžalované o beztrestnosti ve smyslu § 187 tr. z. pro včasnou náhradu škody v úvaze, že škoda nebyla nahrazena úplně, poněvadž z ukradeného balíku kůže scházel při jeho vrácení kus, který obžalované uzmula z něho Františka D.; rovněž vylučuje beztrestnost ohledně krádeže spáchané ku škodě K., poněvadž plnění obchodů dalo se nepřetržitě a věci byly odejmuty při jednom plenu a jednom útoku. Zmateční stížnost uplatňuje proti tomuto výroku důvod zmatečnosti dle č. 9 lit. b) § 281 tr. ř. Zmateční stížnost není v právu. Neboť byť i slušelo připustiti, že vedoucí myšlenkou vyjimečného ustanovení § 187 tr. z. je, odměniti účinnou lítost a dobrou vůli pachatelovu, tož přece dlužno míti na zřeteli, že zákon výslovně slibuje dobrodiní § 187 tr. z. pouze tomu, kdo projeví a skuteční zmíněnou lítost a vůli svou úplnou náhradou škody. K té však v daném případě nedošlo. Stížnost tvrdí, že, co se týče krádeže spáchané na Františku M., tento dostal zbytek kůže od A. To však rozsudek nezjišťuje a také by to zjistiti nemohl, poněvadž A. uvedl, že D. onen kus kůže, který vzala Z-ové, a jemu přinesla, sama roztrhala a pohodila. Nad to pak i kdyby bylo pravdou, co